

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ: 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 9.

Ἀθῆναι, 26 Ἀπριλίου 1901.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ἔτηρ. Δρ. 15—Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ἔτηρ. Γρ. Δ. 60—Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῳ ΕΣΩΤΕΡ. ἔτηρ. X. 15— ἔτηρ. X. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ἔτηρ. Ρούβλια 6— ἔτηρ. Ρούβλια 3 50

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλῆς ἢ κολλι-
τεχνικῆς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐκαστὸν φύλλον. λεπτὰ 40.

Εὔρισκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κίσκεια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

Γ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων.

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ἔνεκα τῆς μεταβάσεως τοῦ ἡμε-
τέρου διευθυντοῦ εἰς Ναύπλιον, χά-
ριν τῶν ἐκεῖ τελεσθεισῶν ἑορτῶν, τὸ
φύλλον ἡμῶν κυκλοφορεῖ τὴν Κυ-

ριακὴν ἀντὶ τῆς Πέμπτης, καὶ τοι,
διὰ τὸ ὁμοίωμορφον, φέρει ἡμέραν
ἐκδόσεως τὴν Πέμπτην.

Τὸ προσεχὲς φύλλον ἐκδοθήσεται
τὴν Πέμπτην, 3 Μαΐου, ὡς πάντοτε.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

εις Ναύπλιον έκδρομή χάριν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κολοκοτρώνη ἀπέδειξε διὰ μίαν ἐτι φορὰν, ὅτι αἱ ἐν Ἑλλάδι μεγάλοι ἐταιρεῖται ὡς μόνον σκοπὸν ἔχουσι τὴν διὰ παρ- τὸς τρόπου χρηματολογίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς θυσίας· τούναντίον, μάλιστα, ἡ Ἐταιρεία τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου, παρέλιπε καὶ αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες καθήκον της, νὰ ἔχη— καὶ πρὸς συμφέρον της, — ἰκανὸν ἀριθμὸν ὀργάνων τῆς ἐπιθυμητῆς αὐτῆς χρηματολογίας.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς πιστεύσητε ἐάν σᾶς εἴπωμεν, ὅτι ἡ Ἐταιρεία ΣΠΑΠ, δι' ὅλην τὴν ἀνθρωποπλήμμυραν τῆς Κυριακῆς, εἶχε ἕνα καὶ μόνον (ἀριθμὸς 1) πωλητὴν εἰσιτηρίων, ἐνῶ, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἦτο ὑποχρεωμένη ἐκ τῆς συμβάσεως νὰ ἔχη τρεῖς τοιούτους, ἦτοι ἕνα δι' ἐκάστην θέσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἐξ εἰσιτηριοπώλας ἂν εἶχεν ἡ Ἐταιρεία πάλιν θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐδιδεν εἰσιτήρια ἐν τῷ γραφείῳ της, ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐκδρομῶν. Ἐν τούτοις, ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐταιρείας, εἰς μὲν τοὺς ζητήσαντας *ραγιάδες* ἠρνήθη νὰ ἐκδώσῃ εἰσιτήρια, εἰς δὲ τοὺς εὐνοουμένους διάνειμεν ὅλα τὰ τῆς πρώτης θέσεως, εἰς τρόπον ὥστε, εἰς τοὺς ζητοῦντας τοιαῦτα τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς, ὁ εἰσιτηριοπώλης ἀπὴν γὰ *ἀναιδῶς* (εἰς βάρος πάντοτε τῶν διευθυνόντων τὴν Ἐταιρείαν), ὅτι «τὰ εἰσιτήρια τῆς πρώτης θέσεως ἐξηντλήθησαν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς».

Ἐνεκα τῆς περιφρονήσεως ταύτης τοῦ ΣΠΑΠ πρὸς τὸν λαόν, παρ' οὗ περίσυν ἔλαβεν ὡς ἐλεημοσύνην τρία ὀλόκληρα ἑκατομμύρια, πολλοὶ παρητήθησαν τοῦ εἰς Ναύπλιον ταξειδίου τῶν, ἐνῶ οἱ ὑπομονητικώτεροι ἐπλήρωσαν «ὄλαις τῆς Κολοκοτρωνεϊκάς ἀμαρτίας».

Τρία συνέδρια μεγίστης σημασίας ἀγγέλλονται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Τὸ Πανελλήνιον Ἰατρικὸν ἐν Ἀθήναις, τὸ Δικηγορικὸν ἐν Πάτραις, καὶ τὸ Ἀ' Πανελλήνιον Γεωργικὸν ἐν Ναυπλίῳ. Τὸ τελευταῖον ἤρξατο τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἐπ' αἰσιωτάτοις οἰωνοῖς. Ὁ Βασιλεὺς, κηρύξας αὐτοπροσώπως τὴν ἐν- ἀρξιν αὐτοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, ἔνεκα τῆς μεγάλης σπουδαιότητος, ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν Γεωργίαν. Τὸν Βασιλέα θὰ βοηθήσωσιν εἰς

τὸ πατριωτικὸν ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν Του, οἱ κκ. Θ. Δηλιγιάννης, Ἀλ. Ζαΐμης καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ ἄνδρες, οἵτινες μεταβάντες εἰς Ναύπλιον, θὰ λάβωσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς γενησομένας συζητήσεις. Τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα εἶσονται τρία. τὰ ἐξῆς: 1) Ἡ ἀγροτικὴ ἀσφάλεια, 2) Ἡ Γεωργικὴ ἐκπαίδευσις καὶ 3) Ἡ Γεωργικὴ πίστις.

Ὅλα καλά. Ἐν μόνον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν: Διατί τὸ Συνέδριον τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη ὡς *Πανελλήνιον*. Ὁ κ. Γ. Εὐλάμπιος, εἰς τῶν ὀργανωτῶν αὐτοῦ ἐρωτηθεὶς μᾶς εἶπεν, ὅτι ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεδρίου ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὴν ὀνομασίαν «Πανελλήνιον», ἀφοῦ τὸ ὄνομασαν οὕτω αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες. Καὶ ἡμεῖς ἐσιωπήσαμεν, ἀναλογισθέντες ποίου ἀτόπου ἐγένετο πρόξενος ὁ ἐλληνικὸς τύπος, ἀποκαλέσας «Πανελλήνιον» συνέδριον, εἰς ὃ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος μόνον μέρος τοῦ Πανελληνίου, τὸ ἐλεύθερον μόνον. . .

Γνωστὰ εἶναι τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἐν Ἀγρινίῳ γενομένης πρὸς τριετίας ἐκθέσεως Γυναικείων ἔργων ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ συστάτος συλλόγου Κυριῶν «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» ἧς ἡ ἐπιτυχία κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδρυτρίαν αὐτοῦ κυρίαν Ἀλκμήνην, σύζυγον τοῦ τότε ταμίου Τριχωνίας κ. Μιχ. Κούκα. Ἡδὴ ἡ κυρία Κούκα, ἀκολουθοῦσα τὸν εἰς Χαλκίδα μετατεθέντα σύζυγόν της, εὐροῦσα δὲ καὶ εἰς τὴν νέαν της διαμονὴν φίλας τῆς προόδου ὡς τὰς κυρίας Μαρτιῶ Ταμβακᾶ καὶ Ἄνναν Παπανικολάου, πρόεδρον καὶ γραμματέα τοῦ ἐκεῖ τμήματος τοῦ Συλλόγου «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ», κατώρθωσε, διὰ τῆς μεγάλης δραστηριότητός της, νὰ προσκαλέσῃ καὶ πάλιν τὰς φιλέργους Ἑλληνίδας εἰς δευτέραν ἐκθεσιν γυναικείων ἔργων, μέλουσαν νὰ γείνη ἐν Χαλκίδι τῇ 26 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Πόσον αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις ὠφελοῦσι τὸν τόπον εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν· ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἐκ τῶν τοιοῦτου εἶδους ἐκθέσεων εἶναι πιθανώτατον νὰ ἀνατείλῃ ἡ ἐναγωνίως ἀναμενομένη ἡμέρα τῆς καταργήσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ, τοῦ Ἐφιάλτου τούτου τῶν γυναικείων σωματῶν καὶ τῶν ἀνδρικῶν ... βαλαντίων.

Γένοιτο!

Εἰς ἐν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού.

Μία Κυρία (πρὸς τὸν ὑπάλληλον). — Πάσχω ἐκ κλεπτομανίας.

Ὁ Ὑπάλληλος. — Πρέπει, κυρία, νὰ πολεμήσετε αὐτὴν τὴν πάθησίν σας.

Ἡ Κυρία. — Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ πάρω νὰ μοῦ περάσῃ;

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐπιτύμβιον κυνός.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ἀζώρ, πιστὸς τοῦ Ρούμπου φίλος.
Τίς εἶμαι τώρα ἔμαθες. Σὺ, τίνος εἶσαι σκύλος;

Εἰς ὠραίαν ἀλλ' ἄμουδον ποιήτριαν.

Ἡ Μοῦσα, ὡς προσεκτικὴ, σὲ ἀποφεύγει.—Ξεύρει
Πῶς 'ς τὰ ὠραῖα χεῖλή σου τὴν ἠττάν της θὰ εὕρη.

Ἐτὸν μεταφραστὴν τοῦ Ὀμήρου κ. Πάλλη.

Τὸ μέγα σου κατόρθωμα κρατῶ καὶ διαβάζω
Καὶ βλέπων τὴν μετάφρασιν, τὴν τέχνην σου θαυμάζω.
Διότι, τὸν ἰσόθεον μεταγλωττίσας Ὀμηρον,
Μᾶς τὸν ἐπαρουσίασες ρακένδυτον, κακόμοιρον!

Εἰς λεύκωμα.

Ὁραία, χρυσορρόδινη τοῦ οὐρανοῦ ἄκτινα
Μὲ τὸν ἀναγραμματισμὸν τί γίνεσαι;—Κατίνα!

Ὁμοίως.

Ὡσὰν τοὺς ψεύστας ποιητὰς δὲν ἔρχομαι νὰ κλάψω·
Τὸν πόθον ποῦ αισθάνομαι μονάχα θὰ σοῦ γράψω:
Ἀντὶ ζωῆς χρόνων πολλῶν στ' ὠραῖο λευκωμά σου,
Ἐπροτιμοῦσα μιὰ στιγμή νὰ ζήσω στὴν καρδιά σου!

Εἰς δραματικὸν ἱατρόν.

Ὁρθῶς σκέπτεσαι, γιатρέ μου, καὶ δὲν βάζεις τὸ σπαθὶ σου.
Ἄρκετοὺς σκοτώνεις πάντα μόνον μὲ τὴ γιатρική σου!

Εἰς στιχοπλόκον.

Ἀφοῦ τὴν γνώμην μου ζητεῖς γιὰ τὰ μικρά σου δίστιχα
Σοῦ ἀπαντῶ: πραγματικῶς, ἐκεῖνα εἶναι. . . |δύστιχα.

Ἐτὸν Κουτσόφλιανη.

Μὲσ' τὴν τόση καταφρόνια καὶ 'ς τοῦ ἔθνους τὲς πληγαῖς,
Μὲσ' τὴν ἄμετρη ἀνανδρία καὶ 'ς τὲς ἀτακταῖς φυγαῖς,
Ἐτὲς κραυγὰς τοῦ μαύρου πόνου, 'ς τοὺς βαρεῖς ξευτελισμοὺς
Καὶ 'ς τὴν λαίμαργη ἀτιμία ποῦ σκορπᾶ προβίβασμούς,
Τῆς Κουτσόφλιανης ἡ φλόγα, ἐκατόμβη φοβερά,
Ἀγκαλιάζουσε τὴν Δόξα καὶ τῆς καῖνε τὰ φτερά·
Κι' ἔτο' ἡ Δόξα, ὅπου ἦταν γιὰ σκληρότατη φυγή,
Σκλάβα ἔμεινε καὶ πάλι 'ς τὴν ὠραία τούτη γῆ!

Ἐτὸν ποιητὴ Σεῖφانو Μαρτζώκη

Ὅχι—δὲν εἶναι ἰδικά σου,
Γιатρὶ σ' ἐκεῖνα ὑπογράφεις;
Ἀπόλλων ψάλλει ἐμπροσά σου
Καὶ σὺ, ἀκούεις κι' ἀντιγράφεις.

Εἰς παραδειμωφορηθέντα.

Ὁ Ἀβδούλ Ἀζίζης εἶχε τὴ μαντὰ νὰ σκορπίξῃ
Τὰ παράσημα τοῦ Κράτους εἰς τοὺς πεπερημένους
[καὶ γλάρους.
Μὰ καλλίτερα ὁ Χαμῆτης τὴν ἀξίαν τοὺς γνωρίζει:
Εἰς τοὺς σταύλους κατεβαίνει καὶ τὰ δίνει 'ς τοὺς
[γαϊδάρους!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Α'

Αιώνια και κοινὰ αίσθηματα.

Ἐρως, εὐγνωμοσύνη, μῖσος, ἐκδίκησις δὲν ὑπὸ κεινται εἰς χρονικοὺς ἢ τοπικοὺς περιορισμοὺς, δὲν γνωρίζουσιν ἐθνικότητα, διότι εἶνε αἰώνια καὶ κοινὰ αἰσθήματα. Ἐξοχος ὄντως εἶνε ἡ σύγκρουσις αὐτῶν πρὸς τὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς διαφορὰς καὶ πεποιθήσεις, ἅς οἱ αἰῶνες διὰ χειμάρρου ἀνθρωπίνου αἵματος καθιέρωσαν.

Β'

Ἀγάπη.

Ὁ Χριστὸς μόνον ἠγάπησεν οὐδεὶς δ' ἀνθρώπος, νομίζω, ὅτι δύναται νὰ ἀγαπήσῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. «Μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Ἡ πρὸς σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀγάπη εἶνε ἰδεώδης καὶ ὡς τοιοῦτον ἀνέφικτον. Διότι τὸ ἰδεώδες παύει ὃν τοιοῦτον εὐθὺς ὡς καταστῆ ἐφικτόν. Καίτοι ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τοὺς πάντας εὐρέθησαν ὅμως οἱ δώσαντες αὐτῷ χολὴν ἀντὶ τοῦ μάννα, οἱ σταυρώσαντες αὐτόν. Οὐδεὶς ἀνθρώπος, ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃ θὰ δυνηθῆ νὰ γίνῃ πρὸς πάντας εὐάρεστος, τόσον ἀγαπητός, ὥστε νὰ μὴ εὐρεθῶσιν οἱ σταυρώσαντες αὐτόν· διότι, ὅπερ δὲν κατώρθωσεν ὁ Χριστὸς νὰ ἀποφύγῃ ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ κοινὸ ἀνθρώπων. Κατανοῶ, αἰσθάνομαι τὴν ἔννοιαν τῆς καθολικῆς, τῆς χριστιανικῆς, τῆς θείας ἀγάπης, ἣν ἐδίδαξε καὶ ἠγάπησεν ἐν τῇ ζωῇ ὁ Χριστὸς καὶ ἐφ' ἧς ἐθεμελίωσε τὴν θρησκείαν του. Ἀλλὰ μόνον Χριστοὶ οὐχὶ δὲ κοινὸ ἀνθρώπων δύναται νὰ διδάσκωσι καὶ νὰ ἀσκῶσι τιαύτην αὐταπαρνήσεως ἀγάπην. Οἱ ἰσχυρίζομενοι τὸ ἐναντίον ἢ ἀπατώνται παραγνωρίζοντες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἢ ζητοῦσι τοὺς ἄλλους νὰ ἀπατήσωσιν. Ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη, οὐχὶ δ' ἡ θεία, διακρίνει, προτιμᾷ, σφυρηλατεῖ δεσμοὺς ἰδιαιτέρους, οἵτινες διὰ τῆς ἀμοιβαιότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν θυσιῶν καθίστανται συνεκτικώτεροι. Οἱ δεσμοὶ οὗτοι χαλαροῦνται, ἡ ἀγάπη φθίνει καὶ ἐκλείπει μετὰ τὸ ἀνθρώπων, ὧν ὁ εἶς διαρκῶς δίδει ὁ δ' ἕτερος οὐδὲν ἀντιδίδει. Ἡ θεία ἀγάπη, ἵνα ἐπὶ τὸ νομικώτερον εἴπω, εἶνε σύμβασις ἐτεροβαρῆς ἢ ὁ ἀνθρωπίνη σύμβασις, ἀμφοτεροβαρῆς.

Γ'

Ἀξία.

Ἡ ἀξία, ἡ ἰκανότης ἐνός ἀνθρώπου εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων καὶ τῶν ἐχθρῶν, πρὸς τὴν ἀφροσύνην καὶ τὸν φανατισμὸν αὐτῶν. Ὁ ἀνευ ἀξίας ἀνθρώπος δὲν ἔχει ἐχθρούς, ἀλλ' οὔτε καὶ φίλους. Ὁ Βίσμαρκ, ὁ ἡμέτερος

Τρικούπη, ὄντες ὑπερόχου ἀξίας ἄνδρες, ἔσχον φανατικούς ἐχθρούς ἀλλὰ καὶ φίλους πολλοὺς ἀφωσιωμένους μέχρι θανάτου. Ἐκυβέρνησαν ἐπὶ μακρὸν τὰς ἑαυτῶν πατρίδας τῇ συνδρομῇ τῶν φίλων των, δι' ὧν κατίσχυον καὶ ἐξουδετέρουν τοὺς ἐχθρούς των. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, οἵτινες διασκορπίζουσι περὶ αὐτοὺς τὴν ἐχθρὰν μόνον ἢ τὴν ἀδιαφορίαν. Ἄμειροι φίλων, ὑποστηρικτῶν, εἶνε προωρισμένοι ὑπὸ τὴν πρώτῃν ἀσθενῆ πνοῇ τοῦ ἀνέμου ὡς φύλλον δένδρου νὰ παρασυρθῶσιν εἰς τὸ ἄπειρον τῆς ἀφανείας καὶ τῆς λησμοσύνης.

Δ'

Θάρρος.

Θάρρος λέγων δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν πρὸς ἀντιμετώπισιν κινδύνου ζωῆς ἀπαιτουμένην τόλμην. Ἐννοῶ γενικῶς πᾶσαν εὐγενῆ καὶ γενναίαν τῆς ψυχῆς παρόρμησιν εἰς ἀνάληψιν εὐγενοῦς ἀγῶνος πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰκανότητος, πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, πρὸς ἐπιβολὴν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τεινουσῶν εἰς ἐξυπηρέτησιν ἐθνικοῦ ἰδεώδους ἢ εἰς τὴν εὐμερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀντίθετοι ἐν τοιοῦτῳ ἀγῶνι εἶνε πάντες ὅσοι ἐκτρέφονται ἐκ τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ ψεύδους καὶ ὧν τὰ συμφέροντα ὡς ἐκ τούτου κινδυνεύουσιν, αἱ πεποιθήσεις καὶ τὰ αἰσθήματα προσβάλλονται, ἀνθρώποι συμφεροντολόγοι, ἀμαθεῖς ἢ μικρόνοοι. Ὁ ἀγὼν εἶνε δύσκολος, ἐπικίνδυνος, χρειάζεται θάρρος ἀπτόητον, ἔμμονον, θάρρος μετὰ φρονήσεως συνδυασμένον. Τοιοῦτον ὅμως θάρρος ἀγεί ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν νίκην, εἰς τὸν θρίαμβον.

Ε'

Τύπος—Κοινὴ γνώμη.

Ὁ Ταλλεϋράνδος, ὑπουργὸς ὑπὸ τὸν Μ. Ναπολέοντα, ἔλεγεν, ὅτι «ἡ τέχνη τῆς πολιτικῆς συνίσταται εἰς τὴν τέχνην τοῦ βλέπειν» ἀλλὰ τὸ πολὺ πλήθος, ἀπεφάνθη ἄλλος μέγας πολιτικός, ὁ Μέρνιχ, «δὲν διακρίνει τὰ ἀληθῆ αἷτια καὶ τὸν σκοπὸν τῶν γεγονότων τῶν ἐκτυλισσομένων πρὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν»· ὁ δὲ Κορνελὺ ἐδογματίσεν ἐσχάτως ἐν τῷ «Φιγαρῶ», ὅτι «ἡ ἐπέμβασις τοῦ πλήθους εἰς ζητήματα ἐξωτερικὰ ὠδήγησε πάντοτε τοὺς λαοὺς εἰς καταστροφάς.»—Ὀντως, τὸ πλήθος εἶνε τυφλόν, δεόμενον ὡς ἐκ τούτου ὀδηγῶ. Ὀδηγὸς αὐτοῦ εἶνε ὁ τύπος. Ἀλλὰ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς σχηματισμὸν ἀσφαλοῦς γνώμης ἐπὶ ἐξωτερικῶν ζητημάτων κέκτννται αἱ Κυβερνήσεις, οὐχὶ δ' ὁ Τύπος. Ὡς ἐκ τούτου πανταχοῦ ἐνθα ὁ Τύπος ἀνεπτύχθη καὶ συναισθάνεται τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν, συμμορφοῦται ἐπὶ ἐξωτερικῶν ζητημάτων τυφλῶς πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὀδηγεῖ κατὰ ταύτας τὸ πλήθος. Οὕτω μορφοῦται ὑγιῆς Κοινὴ Γνώμη, μὴ κωλύουσα οὐδὲ βυμουλικοῦσα, ἀλλὰ

συντρέχουσα καὶ ἐνδυναμοῦσα. Ἐλεγέ τις πρὸς τὸν φιλόσοφον Gysmey :

— Ἡ σπάθη κυβερνᾷ τὸν κόσμον.

Οὗτος δ' ἀπήτησε :

— Ναί, ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη κυβερνᾷ τὴν σπάθην.

Ἐὰν ἡ σπάθη κυβερνᾷ ὄντως τὸν κόσμον καὶ ταύτην ἡ κοινὴ γνώμη, ἣν καθοδηγεῖ, δημιουργεῖ ὁ Τύπος, οὗτος ὁ Τύπος, κατὰ λογικὴν συνέπειαν, εἶνε ὁ κυβερνῶν ἀληθῶς σήμερον τὸν κόσμον.

Γ'

Noblesse oblige.

Ὁ Φαλλμεράϋερ ἰσχυρίσθη, ὡς γνωστὸν, ὅτι ἐξαιρουμένων τῶν Φαναριωτῶν, τῶν Τσακῶνων καὶ τῶν κατοίκων νήσων τινῶν, εἰς τὰς φλέβας τῶν λοιπῶν συγχρόνων Ἑλλήνων οὐδὲ βάνις ἑλληνικοῦ αἵματος βέει, ὄντων ἀπογόνων λαοῦ μιγάδος, σχηματισθέντος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐν Ἑλλάδι Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας, ἀποβαλόντος κατὰ τὸν ἕκτον καὶ ἑβδόμον αἰῶνα τὰ Ἑλληνικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀπμαθόντος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τέλος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τελείως ἐσλαβισθέντος, ὅτι ὁ ὀνόμας οὗτος λαός, μόλις κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἐξέμαθε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ προσεκτήσατο ἦθη καὶ ἔθιμα ἑλληνικὰ διὰ τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διέδωσαν αὐτοῖς ταῦτα εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. (*)

Ἡ θεωρία αὕτη τοῦ Φαλλμεράϋερ προῦκάλεσε δεινὸν σάλον, τὸ κῦρος δ' αὐτῆς ἠμφισβητήθη σπουδαίως παρὰ πολλῶν ἄλλων ἐπιστημόνων, ἰδίως δὲ παρὰ τοῦ συγχρόνου του, μεγάλου δ' ἐπίσης ἱστορικοῦ Τσιγκέιτςεν, οὗτινος ὅμως παραδόξως τὸ ὄνομα εἶνε τοσοῦτον παρ' ἡμῖν ἄγνωστον, ὅσον εἶνε γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου του. Καί τοι ἄλλεπάλληλοι ἕκτοτε ἐπιστημονικαί ἐρευναὶ ἀνέτρεψαν ὅλως τὴν θεωρίαν τοῦ Φαλλμεράϋερ, ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναφαίνονται τινες, οἵτινες ἀναφερόμενοι εἰς τὴν θεωρίαν αὐτοῦ, δὲν ἀποκάμνουσιν ἀρνούμενοι τὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγὴν ἡμῶν. (*)

Παρ' ἡμῖν οὐδέποτε ὑπῆρξε τοιοῦτον ζήτημα, δευτέρα καὶ γνώμη περὶ τῆς καταγωγῆς ἡμῶν. Πάντες ὑπερηφανυόμεθα κατοικοῦντες χώραν, ἐν ἣ κατόκησεν ὁ ἐνδοξότατος τῶν αἰῶνων λαός, εἰσπνέοντες ἀέρα καθαρὸν καὶ αἴθριον, ἐπαναπαύοντες τὸ ὄμμα ἐπὶ αἰώνιος διαγελῶντος οὐρανοῦ, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, ὧν ἀπὸ κοινοῦ μὲν μετὰ τῆς λοιπῆς ἀνθρωπότητος σπουδάζομεν ἐπιμελῶς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ ἔργα, ἰδιαιτέρως δ' ἡμεῖς μόνον ὀμιλοῦμεν προσέτι τὴν γλῶσ-

(*) Fallmerayer: Geschichte der Halbinsel Morea.
(**) Ὁρα λ.γ. Kriegt's: Die Abstammung der Neugriechen ἐν τῷ Westermann's Monatshefte τομ. V, ἀριθ. 29.

σαν καὶ διασφύζομεν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα. Τί πρὸς ἡμᾶς ἐὰν κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων ἐπέδραμον κατὰ τῆς χώρας ἡμῶν ξένοι, ἀλλόγλωσσοι, βάρβαροι λαοί, οὓς ἢ ἀπεδιώξαμεν εἴτα ἢ ἀπερροφήσαμεν διατηρήσαντες τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὀντότητα; Ποία χώρα δὲν ὑπέστη παρομοίας ἐπιδρομὰς καὶ ποῖος λαός δὲν συνεμίγη πρὸς ἄλλους; Μὴ τοι αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, οἱ νῦν ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν ἐνιαῖον καὶ ὁμογενῆ λαοὶ ἀποτελοῦντες, δὲν καταπήχθησαν ἐκ διαφορῶν λαῶν; Ἡ εὐκλεῆς καταγωγὴ τόσον τῶν λαῶν ὅσον καὶ τῶν ἀτόμων εἶνε προσόν, ἐφ' ᾧ δικαίως οὗτοι ἐπαίρονται. Ἡ εὐκλεῖα ὅμως τῆς καταγωγῆς ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις ἀνωτέρας ἐκείνων, αἵτινες βαρύνουσι τοὺς λοιποὺς θνητοῦς. Ὅθεν ἡ ἀνάμνησις, ἡ συναίσθησις τῆς εὐκλεοῦς ἡμῶν καταγωγῆς, δεόν νὰ εἶνε πάντοτε ἐλατήριον προόδου καὶ πολιτισμοῦ, κεκρυμμένον ὅμως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Οὐχὶ διὰ λόγων κενῶν, ἀλλὰ δι' ἔργων εὐρώστων θὰ διαλύσωμεν πᾶσαν τυχὸν ὑπάρχουσαν ἐτι περὶ τῆς καταγωγῆς ἡμῶν ἀμφιβολίαν. Εὐχόμεαι δὲ ὅπως ἐκ τοιούτων ποτὲ ἔργων, ἀνταξίων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, κρινόντες ἡμᾶς οἱ λοιποὶ λαοί, εἴπωσι περὶ ἡμῶν ἐν θαυμασμῷ :

— Οἱ νεώτεροι Ἑλληνες εἶνε ὄντως γνήσιοι καὶ ἀντάξιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ζ'

Κοινωνισμός.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Κοινωνισμοῦ ἐγκεῖται κυρίως ἐν τῇ διὰ λογικῶς ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ἐπικρίσει τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, μακρὰς ἀλύσεως ἀμοιβαίων περιορισμῶν, οὓς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων εἴθισται νὰ θεωρῶσιν ὡς δῆθεν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἀπορρέοντες ἐν συνόλῳ δ' ἐπομένως ἀναλλοιώτους. Οἱ ὑπέρμαχοι τῶν κοινωνικῶν ἰδεῶν ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ περιορισμοὶ οὗτοι σὺν τῷ χρόνῳ καθιερῶθησαν, ὅτι οἱ πολυεῖδεις δεσμοὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐχαλκεύθησαν καθαρὰς ἀποσπέντες ὅμως διὰ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγῶνων. Ἀλλ' οἱ περιορισμοὶ οὗτοι καὶ δεσμοὶ μὴ ὄντες ἐμφυτοὶ δεόν αὐτοῖς νὰ ἐκλείψωσι μὴ συντελοῦντες ἐφεξῆς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Νέοι ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως νέων ἰδεῶν θὰ ἐδραϊώσωσι νέαν κατάστασιν πραγμάτων μᾶλλον πρόσφορον εἰς τὴν κοινωνικὴν ὀλιγότητα. Ὁ κοινωνισμὸς ἀπορρίπτει πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας ὡς περιοριστικὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου βουλήσεως. Ὁ Πλάτων καθήγει τὴν οἰκογενεῖαν χάριν τῆς πολιτείας, οἱ σύγχρονοι κοινωνιστὰι καταργοῦσι τὴν οἰκογενεῖαν χάριν τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐκ τῶν πολυειδῶν δεσμῶν, ἐπομένως καὶ ἡ ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀτόμου, θὰ καταστήσῃ τοῦτο εὐτυχές. Ἡ εὐτυχία δὲ τοῦ καθ' ἕκαστον ἀτόμου εἶνε ὁ τελικὸς σκοπὸς τῶν πάντων. Συνεπῆς πρὸς αὐτὸν ὁ κοινωνισμὸς ἀπορρίπτει σὺν τῷ οἰκογενειακῷ θεσμῷ καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο στενωπὸς πρὸς αὐ-

των συνδέεται, πᾶν ὅ,τι κανονίζει τὰς ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὰς μετὰ θάνατον πρὸς ἄλληλα σχέσεις τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οικογενείας δηλ. τὸ Οἰκογενειακὸν καὶ τὸ Κληρονομικὸν δίκαιον. Κατάργετο τοῦ θεσμοῦ τῆς οικογενείας καὶ τῶν προστατευόντων αὐτὸν μερῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου θὰ συνεκλείψη τὸ κύριον στοιχεῖον, τὸ κύριον ἐλατήριο τῆς πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν πλοῦτον, τὴν ἀποταμιεύσειν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν περιλαμβανόμενων ἐν τοῖς ὑπολοίποις μέρεσι τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐν τῷ Ἐμπραγματῶ καὶ ἐν τῷ Ἐνοχικῷ δικαίῳ. Οὕτω ἡ κατάργησις τῆς οικογενείας βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν κατάργησιν τοῦ ἰδιωτικοῦ πλοῦτου, οὕτως ἡ ὑπαρξίς εἶνε ὁμολογουμένως πηγὴ διενέξεων καὶ ἐρίδων. Τὸ σημερινὸν ὅμως κοινωνικὸν καθεστῶς στηρίζεται ἐπὶ τῆς οικογενείας καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ πλοῦτου. Δὲν σκοπῶ βεβαίως νὰ ἐξετάσω νῦν κατὰ πόσον εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ οικογενειακοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ πλοῦτου, ἡ κατάργησις ἐπομένως τοῦ σημερινῶν κοινωνικοῦ καθεστώτος καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ δι' ἄλλου συμφώνου πρὸς τὰς νέας κοινωνικὰς ἰδέας θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ ἤρξατο ἀκμάζων ὁ Κοινωνισμὸς μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἰταλῶν, μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν διαφόρων λαῶν, οἵτινες νῦν ἀποτελοῦσι τὴν Γερμανικὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὸ Ἰταλικὸν Βασίλειον. Οἱ λαοὶ ὡς καὶ τὰ ἄντρον ἔχουσι ἀνάγκην ἰδεῶδους, πρὸς ὃ νὰ τείνωσι. Δικαίωμα ὑπάρξουσιν, λέγει ὁ Moriz Jokai, ἔχουσι μόνον οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουσι καὶ προορισμὸν τινα. Ἄνευ τοιοῦτου προορισμοῦ, ἄνευ τοιοῦτου ἰδεῶδους, οἱ μὲν ἄνθρωποι δὲν διαφέρουσι τῶν κτηνῶν, οἱ δὲ λαοὶ μαραίνονται, φθίνουσιν. Ἐπιτευχθέντος τοῦ ἐθνικοῦ ἰδεῶδους ἐξευρίσκουσιν οἱ λαοὶ ἀλλοῖς ἰδεῶδους. Ἡ ἀντικατάστασις τῆς ἐν πολλοῖς εὐρωτιώσεως κοινωνίας διὰ κοινωνίας νέας, ὑποσχόμενης τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴν ὀλιότητα αὐτοῦ, ἰδοὺ τὸ ἰδεῶδες τῶν λαῶν, οἵτινες ἐπραγματοποίησαν ἤδη τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ἰδεῶδες. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον τὸ πλεῖστον ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων σταίνει ἐτι ὑπὸ ζυγόν, ἐφ' ὅσον ἐθνικῶς δὲν ἀπεκατεστάθημεν ἐτι, ἐφ' ὅσον δηλ. δὲν ἐπραγματοποιήθη ἐτι τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν ἰδεῶδες, εἶνε πρόωρον νὰ τυρβάζωμεν περὶ ἄλλα καταναλίσκοντες, ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, τὰς δυνάμεις ἡμῶν.

Η'.

21.

Ἡ ἐπὶ τόσους αἰῶνας καταδυναστευομένη πατρις ἐξεγείρεται, ὅπως ἀποπτύσῃ τῆς δουλείας τὰ δεσμά. Ἀπόστολοι διατρέχουσι τὴν χώραν κηρύττοντες τῆς Ἐλευθερίας τὸ Εὐαγγέλιον. Οἱ ἐπηρμένοντες οὐκ ἀνάστασις νοοῦσι τὰ τεκταινόμενα καὶ ἀδημονοῦσι καὶ ἀσχάλλουσιν οὐδὲν κατ' αὐτῶν δυνάμενοι. Οἶδασιν, ὅτι ἐπίκειται τῆς ἰσχύος

αὐτῶν ἡ κατάλυσις. Τὸ συναίσθημα τοῦτο ἀποθαρρύνει αὐτοὺς, ἐνισχύει καὶ ἐνθαρρύνει ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων τὰς προσπάθειας. Οἱ τὰ διανοήματα αὐτῶν ἀποκρύπτοντες, οἱ καταστέλλοντες τὴν δικαίαν τῆς ἀγανακτικῆς αὐτῶν ἐκρήξιν, ἀνακτῶσι τὴν προτέραν αὐτῶν ὑπερήφανον στωμυλίαν, ἵνα διαλαλήσωσι τοῦ ἔθνους αὐτῶν τὸν θρίαμβον. Τὴν ἐποχὴν τοῦ 21 ἐπὶ τοσοῦτον θαυμάζομεν καθ' ὅσον ἀπομακρυνόμενοι αὐτῆς ψυχραίμως ταύτην μελετῶμεν. Πῶς διεσώζετο τοσοῦτον σθένος εἰς τὰ στήθη ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ τόσους αἰῶνας δούλοι διετέλου;

(Ἀθήναι, 1901)

Δημοσθένης Δ. Δεσμίνης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΚΑΙ ΣΑΡΑΞ

Ὁ ἐθελοντὴς Μῆτρος Κάργας δὲν ἐγνώριζεν οὔτε ἀνάγνωσιν οὔτε γραφήν. Ὁταν κατετάχθη εἶχε θέσει ἕνα σταυρὸν εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπογραφῆς· αὐταὶ ἦσαν ὄλαι αἱ φιλολογικαὶ του γνώσεις.

Μίαν ἡμέραν λαμβάνει ἐν γράμμα καὶ ἀναγνώνει τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τῆς ὠραίας Κρουστάλλως, γειτονίσσης καὶ ἀγαπητῆς του.

Φαντασθῆτε τὴν ἀνυπομονήσαν του καὶ τὴν χαρὰν του! Ἄλλὰ ποῖος θὰ τῷ ἀναγνώσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν!

Ὁκτῶ ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς νὰ εὕρῃ τινὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἐπὶ τέλους δεικνύει τὸν χάρτην ἐκεῖνον εἰς ἕνα συναδέλφον του, ὅστις γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν βλέπει ἄλλο ἀπὸ ἄσπρο καὶ μαῦρο.

Τὴν ἐπαύριον προστρέχει παρὰ τῷ δεκανεῖ του, ὅστις τῷ ἀπαντᾷ, μετὰ τὴν βαρῦτητα τοῦ βαθμοῦ του:

—Λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι τὸ ραβασάκι τῆς πατριώτισσάς σου;

—Μάλιστα, κύριε δεκανεά!...

—Δυστυχῶς ὁ δάσκαλός μου μόνον βιβλία μ' ἐμάθε νὰ διαβάζω. Πήγαινε εἰς τὸ λοχία.

Ὁ Μῆτρος Κάργας, λαμβάνει θάρρος μεταβαίνει παρὰ τῷ λοχίᾳ καὶ ὑποβάλλει τὴν παράκλησίν του.

Ὁ λοχίας ἀναπηδᾷ, λαμβάνει τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν μετὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του μετὰ τὴν ἀριστεράν.

—Θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω αὐτὸ τὸ γράμμα, λές;

—Ναί, κύρ λοχία. Εἶναι τῆς γειτόνισσάς μου. ποῦ εἶναι καὶ ἀρραβωνιαστικὴ μου. Δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ ἡ θητεία μου γιὰ νὰ παντρευτοῦμε.

Ὁ λοχίας δὲν ἐγνώριζεν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὰ γαλιόνιά του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

—Λές, λοιπὸν, νὰ σοῦ τὸ διαβάσω...

—Ναί, κύρ λοχία, γράφει σπουδαῖα πράγματα γιὰ μένα...

—Λοιπὸν... τρία βήματα ὀπισθεν.

Ὁ Μῆτρος Κάργας ὑπακούει, χαιρετῶν στρατιωτικῶς.

Μεθ' ὃ ὁ λοχίας στρέφει κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τὴν ἐπιστολήν, ἔπειτα ἐκτοξεύει μίαν φοβερὰν βλασφημίαν.

—Θέλεις νὰ περιπαίξῃς τοὺς ἀνωτέρους σου μ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν;

—Μήπως δὲν εἶναι τῆς γειτόνισσάς μου;

—Ἀκριβῶς, ἀλλὰ πότε τὴν ἔλαβες;

—Εἶναι τώρα δέκα ἡμέραις...

—Καὶ μοῦ φέρεις νὰ σοῦ διαβάσω γράμμα δέκα ἡμερῶν· νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Τὸ γράμμα σου εἶναι μπαγιατικὸ καὶ δὲν ἀξίζει τίποτε. Νὰ γράψῃς εἰς τὴν πατριώτισσά σου νὰ σοῦ γράψῃ ἐν ἄλλο, μετὰ καλλίτερο μελάνι—καὶ νὰ σοῦ τὸ διαβάσω, ὅταν θὰ εἶναι φρέσκο! Ἄκουσες;

Καὶ πετᾷ τὸ γράμμα κατὰ πρόσωπον τοῦ Μῆτρος, ὅστις προσπαθεῖ ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ παραιτεῖται τῆς ἀποπειρας του, ἀκούων τὰς λέξεις ταύτας:

—Δύο ἡμέρας περιορισμό, γιατί μοῦ φέρετε νὰ διαβάσω γράμμα ποῦ δὲν ἀξίζει τίποτε!..

Εἰς στρατιώτης τότε παρατηρεῖ εἰς τὸν λοχίαν, ὅτι ἐκρατοῦσε τὴν ἐπιστολήν ἀνάποδα.

Ὁ λοχίας βλασφημεῖ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν στέλλει εἰς συνάντησιν τοῦ Μῆτρος.

Ἄλλὰ τὸ κρατητήριο ἦτο πλήρες στρατιωτῶν καὶ ἕνας παλαιὸς μπάγκος ἐθραύσθη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνδρῶν. Ὁ δεκανεὺς ἔκαμε τὴν ἀναφορὰν του πρὸς τὸν λοχίαν, λέγων αὐτῷ, ὅτι ὁ πανδαμάτωρ εἶναι αἴτιος τῆς θραύσεως.

—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Ποῦ κάνουν ἀστεῖα μετὰ τὰ ἐπιπλα τοῦ λόχου! Δυὸ ἡμέραις περιορισμὸ καὶ ὁ... Πανδαμάτωρ!

—Ἄλλὰ, κύριε λοχία, ἤθελα νὰ πῶ ὁ σάραξ τὸν κατέστρεψε...

—Ἄ! ἔτσι; Τότε, δυὸ ἡμέραις περιορισμὸ ὁ Σάραξ.

—Μὰ πάλι, κύριε λοχία...

—Τί μουρμουρίζεις, δεκανεά; Καὶ σύ, λοιπὸν, δυὸ ἡμέραις περιορισμὸ!

Ω.

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

(ἀπὸ τὸν Ἀσκαθητόν).

Ὁ βορριάς ἐξω—ὁ κόσμος—μανίζει κι' ἐμπρὸς του ὅ,τι ἀστὴρ ἰσχυρὸ βορῆ εἰς τῆς ἀδύσσου τὸ βράχο τὸ γκρεμίζει ἄλλοι, εἰς ὅποιον εἰς τὸν κόσμο θαρρευτῆ

Ἐνα φύλλο ἀπ' τὸν ἀνθῶνά του πεσμένον λαμπρὸ ἄλλοτε στολίδι εἰς τὰ κλαδιὰ μεθ' οὗτος δρόμους χλωμὸ καὶ μαραμένον ὁ βορριάς τώρα τὸ σπρώχνει μ' ἀπονία

Μιὰ βαρκοῦλα ποῦ φτερουγες εἶχε ἀνοίξῃ ἀπονήρευτη, κι' ἀπ' ἀγκυρα δὲν ξέρει φτωχὴ βάρκα! ὁ βορριάς θε νὰ σὲ πνίξῃ εἰς τοῦ πελάγου τὸ γκρεμὸ θε νὰ σὲ φέρῃ

... Ἐπὶ γκρεμὸ ἔμπρὸς, σὲ φτωχὸ ἐρημοκκλήσι

ἀπ' τὴ μοῖρα πλανεμένη μιὰ ψυχὴ, σὰν σὲ σπῆτι σπλαχνικὸ, νὰ ζητήσῃ ἔλεμσοσύνη, μιὰ ἄγια θύρα κροταλεῖ

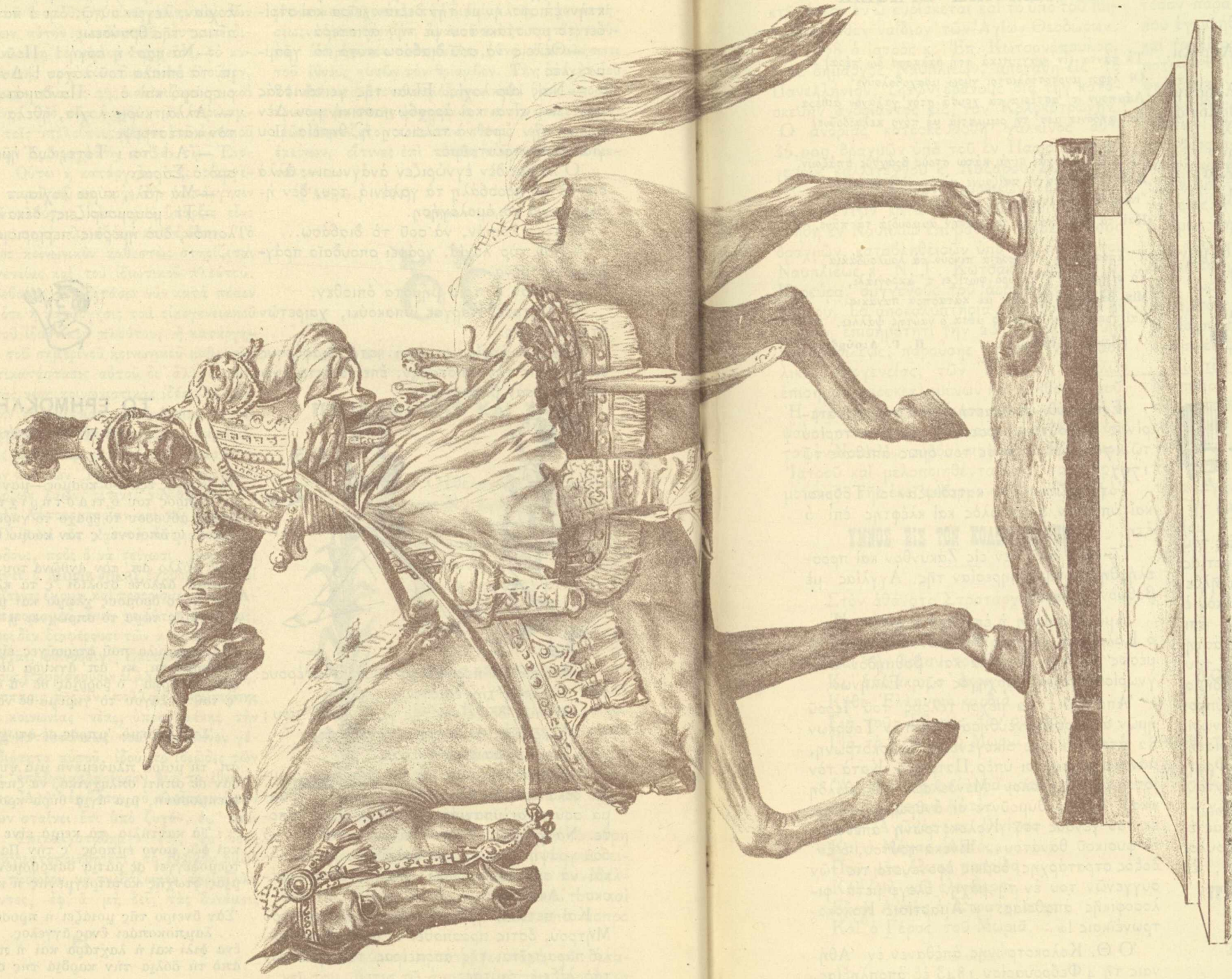
... Τὰ καντῆλα, τὰ κερὰ εἶνε σδυμένα καὶ φῶς μόνον ἐμπρὸς εἰς τὴν Παναγιὰ τρεμοφέγγει σὲ μάτια δακρυσμένα μιᾶς φτωχῆς κατατρεγμένης ἢ καρδιᾶ

Ἐὰν ὄνειρο τῆς μοιάζει ἢ προσευχὴ τῆς... λαμποκοπάει ἕνας ἄγγελος... τῆς δίνει ἕνα φιλὶ καὶ ἡ λαχτάρα καὶ ἡ πνοὴ τῆς ἀπὸ τῆ δόξα τὴν καρδιὰ τῆς σβύνει.

Κεῖ εἰς τὸ βράχο τὸ ἐξωκκλήσι ποῦν' χτισμένον μοιάζει φάρο, ποῦ τὸ πέλαγο φωτᾷ τῆς ζωῆς, καὶ κάθε ναῦτη πλανεμένο μὲς τοῦ κόσμου τοὺς κρημνοὺς τὸν ὀδηγᾷ.

Β. Μεντσελίδης

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ.

ΕΑΡΙΝΑ ΑΣΜΑΤΑ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἄνοιγουν τὰ τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλην,
ἢ λεμονιὲς σκορπίζουσι εὐωδιά
τ' ἀνδόνια μέσ' ἑστὸς κήπους κελαδοῦνε
μέσ' ἑστὸς τῆ γλυκεῖα, τὴν ἥσυχν βραδεῖα.

τῆς ἀνοιξῆς τὰ λούλουδα ἀνθίζουν
παντοῦ τραγούδια ἀκούονται τρελλὰ
χρυσὸς ὁ ἥλιος μὲ χαρὰ χρυσώνει
τὴ φύση ὅλη ποῦ χαμογελά.

Ὅλα γελοῦν στὸν κόσμον καὶ μὴ μόνον
στὴ σιγαλί, τὴ σιωπηλὴν βραδεῖα
μὴ μόνον κλαίει λυπημένῃ,
γιὰ σένα, ἢ πικραμένη μου καρδιά.

■

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Τὰ πάντα εἶν' μαγευτικὰ στὴ θάλασσα δὴ πέρα,
Οἱ λόφοι μυρτοστόλιστοι γύρω μοσχολοῦνε.
Λάμπουν τ' ἀστέρια τὰ χρυσὰ στὸν γαλανὸν αἰθέρα,
Κι' ἀνδόνια μέσ' τῆ ρεμματιά μὲ πόνο κελαδοῦνε.

Τὰ κύματα σιγὰ, σιγὰ, κάτω στοὺς βράχους σπάζουν,
Καὶ μὲ τὸ μπάτη παίζουσι μὲ σιγαλιὰ κυλᾶνε
Ἐξαφνα μουρμουρίζουσι, τὴν θάλασσα ταραζοῦν.
Καὶ τὰ κοιλίδια μὲ ἀφρὸ στὴν ἀμμουδιά τὰ πᾶνε.

Τ' ἀποσπερίτη τὴ δροσιὰ πίνουν τὰ λουλουδάκια,
Τὸ φεγγαράκι τ' ἀργυρὸ φωτίζει τ' ἀχρογιάλι,
Μία βαρκούλα ἔρχεται μὲ κάτασπρα πανάκια
Καὶ τραγουδάει χαρωπὸ μέσα ὁ ναύτης ψάλλει.

(Μανᾶμμος Κύμης)

Π. Γ. Λιούρδη

Ἐνυμφεύθη εἰκοσαετῆς μετὰ τῆς Αἰκατε-
ρίνης Καρούτου, προεστοῦ τοῦ Λεονταρίου
τῷ 1790. Ἡ σύζυγός του ὁμως ἀπέθανε τῷ
1797.

Τότε πρῶτον τὸν κατεδίωξαν οἱ Τούρκοι
καὶ ὑπῆρξεν ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης ἐπὶ 5
ἔτη.

Τῷ 1806 ἀπῆλθεν εἰς Ζάκυνθον καὶ προσ-
ελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγγλίας μὲ
βαθμὸν λοχαγοῦ.

Ἄμα ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821,
ὁ Κολοκοτρῶνης ἦτο 51 ἐτῶν. Κατῆλθεν ἀ-
μέσως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ βαθμηδὸν ἀνε-
γνωρίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων.

Ἀπὸ τοῦ 1762 μέχρι τέλους τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων
82 ἄτομα ἐκ τῆς οἰκογενείας Κολοκοτρῶνη,
πάντες μαχόμενοι ὑπὲρ Πατρίδος. Κατὰ τὸν
ιστορικὸν Κάρολον Μένδελων Βαρθόλδη
«καθ' ὅσον ἐνθυμοῦντο οἱ ἄνθρωποι, οὐδεὶς
ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κολοκοτρῶνη ἀπέθανεν
ἐκ φυσικοῦ θανάτου». Ἐνεκα τούτου, ὁ ἐν
δοξῷ στρατάρχης, δασάκις ἐφονεύετο τις τῶν
συγγενῶν του ἐν τῇ μάχῃ, ἔλεγε μετὰ φι-
λοσοφικῆς ἀπαθείας: «Ἀμαρτίαις Κολοκο-
τρωνεῖκαις!»

Ὁ Θ. Κολοκοτρῶνης ἀπέθανεν ἐν Ἀθή-
ναις τῇ 4 Φεβρουαρίου 1843 ἐξ ἀποπληξίας,
φέρων τὸν βαθμὸν ἀντιστρατήγου, καὶ Συμ-
βούλου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ τὸν Ἑλλη-
νικὸν Μεγαλόσταυρον. Ὁ Δῆμος Νεμέας
ἐψήφισε τὴν ἀνέγερσιν ἀναμνηστικῆς στήλης
εἰς Δερβενέκια, ὁ τῆς Ναυπλίας ἀνδριάντα
καὶ ὁ τῶν Καλαβρύτων ἀνέγερσιν μνημείου
εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως ἐ-

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Ὁ πατὴρ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη ἐ-
λέγετο Κωνσταντῖνος καὶ ἦτο ἀρχηγὸς
τῶν ἀρματωλῶν ἐν Κορινθίᾳ· ἡ δὲ μήτηρ
τοῦ Ζαμπία, τὸ γένος Κωτσάκη.

Ὁ Θεόδωρος ἐγεννήθη τὴν 3 Ἀπριλίου
1770 εἰς τὸ βουνὸν Ῥαμαβοῦνι τῆς Μεσση-
νίας, κάτωθι ἐνὸς δένδρου.

κείνης καὶ ὀνομασίαν ὁδοῦ Θ. Κολοκοτρῶνη.

Ὁ Κολοκοτρῶνης ζῶν ἠύχθη νὰ κατα-
τεθῶσι τὰ λείψανα αὐτοῦ εἰς τὸ παρὰ τὸ
Ναῦπλιον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἄργους
κτῆμά του ἐν ᾧ εὐρίσκεται καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδι-
ου ἀνεγερθὲν ναΐδιον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.
Τῷ 1878 ὁ ἰατρὸς κ. Ἐπ. Κωτσονόπουλος,
τότε δήμαρχος Ναυπλιέων, ἀπετάθη εἰς τὸ
Πανελλήνιον, ζητῶν ἐράνους διὰ τὴν κατα-
σκευὴν ἀνδριάντος εἰς τὸν Κολοκοτρῶνην.
Ὁ ἀνδριάς κατεσκευάσθη χάλκινος ἀντὶ
35,000 δραχμῶν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις ὁμο-
γενοῦς καλλιτέχνου κ. Λαζάρου Σώχου, ἐκ
τοῦ χαλκοῦ ἀρχαίων τουρκικῶν τηλεβόλων,
κυριευθέντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐ-
στήθη ἐν Ναυπλίῳ ἐπὶ βάρθρου ἀξίας 15,000
δραχμῶν, καταβλήθεισων ὑπὸ τοῦ πατριῶτου
Ναυπλιέως κ. Ν. Γ. Κωτσάκη, ἐφέτου ἐν
Κερκύρα, συγγενοῦς τοῦ ἀειμνήστου στρα-
τάρχου. Τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐτελέσθησαν ἐν
μεγάλῃ ἐπισημότητι τὴν 23 Ἀπριλίου, ὑπὸ
τοῦ Βασιλέως, παρούσης ἀπάσης τῆς Βασι-
λικῆς οἰκογενείας, τῶν Ὑπουργῶν, πολλῶν
ἐπισήμων προσκεκλημένων καὶ πλήθους λαοῦ.
Ἡ φιλαρμονικὴ ἐπαίανισε καὶ οἱ μαθηταὶ ἔ-
ψαλον τὸν κάτωθι Ὑμνον, ποιηθέντα ὑπὸ
τοῦ ἐν Ναυπλίῳ συμβολαιογράφου Δρος Διον.
Ἰατροῦ καὶ μελοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀρχι-
μουσικοῦ τῆς ἐκεῖ φιλαρμονικῆς κ. Ὀρπῆ.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΝ

Στὸν ἀθάνατο Στρατάρχη
Ἡ νεότης ἡ ἀγνὴ
Κλίνει γόνυ καὶ τὴν μνήμη
Καὶ τὴν δόξαν του ὑμνεῖ,
Κι' ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη πάλλει
Κάθε Ἑλληνικὴ καρδιά
Γιὰ τοῦ Ἔθνους τὸν σωτήρα
Γιὰ τὸ Γέρο τοῦ Μωριά...

Ἄς γενῆ προσκύνημά μας
Ἀπὸ σήμερον Αὐτὸς
Τοῦ Ἀγῶνός μας ὁ γίγας
Καὶ ὁ Μέγας Αἰετός,
Ποῦ μᾶς ἔδωσε πατρίδα
Καὶ ζωὴ καὶ ἐλευθερία,
Εἶναι Αὐτὸς ὁ Στρατηλάτης
Καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μωριά...

ΔΗΜ. ΑΘ. ΤΕΡΖΑΚΗΣ

(Δήμαρχος Ναυπλιέων)

Μόλις ὑπερέβη τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς
ἡλικίας του, γεννηθεὶς τὴν 16 Ἰουνίου
1870. Ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς Νομικὰς
σπουδὰς, ἀς ὁμως ἐγκατέλιπε διὰ ν' ἀκολου-

θήσῃ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸ ἐμπόριον,
εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχεν ἐντίμως
ἐργασθῆ ὁ πατὴρ του.

Κατάγεται ἐκ Κυνουρίας, ἀλλ' ἠγαπήθη
τόσον παρὰ τῶν κατοίκων τοῦ Ναυπλίου, ὅ-
που ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, ὥστε τῷ 1895
καὶ τοι εἰκοσιπενταετῆ, ἐξέλεξαν πρῶτον δη-
μοτικὸν σύμβουλον, λαβόντα ἐπὶ δισχιλίων
ψηφισάντων μόνον 100 μελαίνας ψήφους.

Ἐν Ναυπλίῳ διαμένων ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς
πάντων σχεδὸν τῶν ἐκεῖ συλλόγων, καὶ
πρόεδρος πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Εἰς τὸν κ. Τερ-
ζάκην κατὰ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται ἡ πρόοδος
τῆς λαμπρᾶς ἐν Ναυπλίῳ Φιλαρμονικῆς Ἐ-
ταιρείας. Καὶ ὡς δημοσιογράφος ὑπῆρξεν
ἐντίμως τὴν ἐπαρχίαν Ναυπλίας, ἐκδῶσας
τὴν «Ἐλπίδα» καὶ συνεργασθεὶς εἰς πολλὰς
ἄλλας ἐφημερίδας ἐγχωρίου τε καὶ ἀθηναί-
κας, ὡς ἀνταποκριτὴς αὐτῶν. Τοιοῦτον
ὄντα, τὸν ἀκαταπόνητον κ. Δημ. Τερζάκη
οἱ Ναυπλιεῖς ἐξέλεξαν Δήμαρχον διὰ μεγά-
λης πλειοψηφίας.

Εἰς τὸν κ. Τερζάκην, ὡς δήμαρχον, τὸ
Ναῦπλιον ὀφείλει πολλά· τὸν καλλωπισμὸν
τῆς πόλεως, τὴν οὐναφιν δανείου ὑφ' ὄρους
ἐπωφελεῖς καὶ ὡς κορωνίδα πάντων τῶν ἔρ-
γων του, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος
τοῦ Κολοκοτρῶνη, οὗ τὴν παρελθούσαν Δευ-
τέραν ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια.

Τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ Πανε-
ληνίου Γεωργικοῦ Συνεδρίου, διὰ βοῆς ἐ-
ξελέγη πρῶτος αὐτοῦ Ἀντιπρόεδρος.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Δροσιὰ γεμάτος πέρναγ' ἀπὸ τῆς ζωῆς τῆ στρατά,
λουλουδί μυρωμένο.
Μά, τὴ δροσιὰ μου ἔτιναξε μιὰ κόρη μαυρομιάτα
Μ' ἄφησε μαραμένο

Ναῦπλιον

Μῆτσος Παπασπύρου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Γρίφος (5)

Κε-κε-καί, Καν-κᾶν, οὖν

5.

Πυθία.

Παραλειφθὲν

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7. φύλλῳ ἐρώτησιν
μας ἀπήντησεν ὀρθῶς καὶ ὁ κ. Ἐπαμ. Π. Ἀντωνί-
νόπουλος, δημοδιδάσκαλος (Κύμη).

ΔΗΜ. ΑΘ ΤΕΡΖΑΚΗΣ
Δήμαρχος Ναυπλίων.

ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Κατά δύο αμερικανούς, αι τρίχες και οι οδόντες θα εκλείψουν εις τὸ μέλλον. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο πρᾶγμα θὰ συμβῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ταχέως. Κατὰ τὸ 3500 περίπου, ὅλοι οἱ ἀπόγονοί μας θὰ εἶναι φαλακροὶ ὡς τὰ αὐγά καὶ κωδοὶ ὡς αἱ ὄρνιθες. Κατὰ τοὺς σοφοὺς ἀμερικανούς ἢ φαλάκρα καὶ ἢ ἔλλειψις οδόντων εἶναι ἀποτελέσματα πολιτισμοῦ· καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἀναπτύσσεται, ἀπόλλυσι τὰς τρίχας καὶ τοὺς οδόντας, οἵτινες εἶναι παρεπόμενα τῆς ἐκ τῶν ζώων καταγωγῆς του. Τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης... τελειοποιήσεως πρέπει νὰ ζητηθῆ κυρίως εἰς τὴν συνήθειαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ καλύπτωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ βράζωμεν τὰς τροφάς. Τῷ 3500 λοιπὸν μόνον οἱ ἄγριοι, ἂν θὰ ὑπάρχουν, θὰ ἔχουν μαλλιά καὶ δόντια.

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΣΥΝΤΑΓΗ

Εἰς πολλὰ μαγειρεῖα δὲν δύναται τις ἐνὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν, τὴν ὁποίαν ἀποφέρουσιν αἱ κρᾶμ-

βαι. τὰ κουνουπίδια, τὰ μπρόκολα καὶ τὰ φασόλια. Εἶναι εὐκόλον ὅμως νὰ εκλείψῃ σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ἢ ὁσμὴ αὕτη, ἐὰν θέσωμεν εἰς τὴν χύτραν ὅπου βράζουν τὰ ὀσπρία, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ βράσις, ἓν τεμάχιον ἄρτου, δεμένου εἰς λευκὸν πανίον, διὰ νὰ μὴ κοπῆ εἰς τεμάχια.

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΟΜΕΝΟΝ
ΔΙ' ΕΛΑΙΟΥ

Τὰ Καψίματα εἶναι συχνά· δὲν εἶναι λοιπὸν ἄσκοπον νὰ γνωρίζῃ τις ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα θεραπευτικὰ μέσα καὶ πρὸ πάντων πρακτικώτερα. Τὸ ἀκόλουθον εἶναι τὸ εὐκολώτερον :

Μόλις καὶ τις, νὰ ποτίσῃ καλῶς μὲ ἐλαιόλαδον τὸ προσβληθὲν μέρος, εἴτε χύνων τὸ ἐλαιον ἐκ τῆς φιάλης, εἴτε δι' ὀλίγου βάμβακος ἐπὶ τοῦ ἐλαίου καὶ ἄς ῥίψῃ ἄλευρον μέχρις οὗ νὰ μὴ ὑπάρχῃ πλέον ἀπορρόφησις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἀλλὰ χρειάζεται πρὸς τοῦτο καθαρὸν ἐλαιόλαδον. Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη δέσατε ἐλαφρῶς τὴν σχηματισθεῖσαν ζύμην.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου, οὐ μόνον ὁ πόνος καταπαύει, ἀλλὰ οὐδὲν καὶ ἴχνος μένει ἀπὸ τὸ κάψιμον.

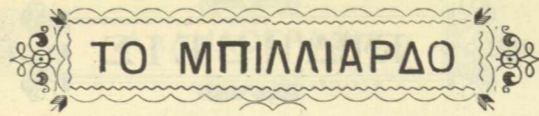
Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 13

Καὶ οἱ μᾶλλον ἐκτιμώμενοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ ἀριθμοῦ 13. Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Ραχὴλ ἔγραφε πρὸς τινὰ τῶν φίλων της : «Δὲν πρέπει νὰ γελάς οὐδὲ νὰ θεωρήσῃς αὐτὸ ὡς δεισιδαιμονίαν...»

Καὶ τῷ ὑπεμίμησεν, ὅτι εὐρίσκετο ἡμέραν τινὰ μετ' αὐτοῦ εἰς τινὰ συναναστροφὴν, ὅπου ἦσαν δέκα τρία πρόσωπα καὶ ὅτι πάντες οἱ παρευρεθέντες εἰς αὐτὴν ἀπέθανον πλὴν αὐτῶν τῶν δύο, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ, ὅτι καὶ ὁ ἰδικὸς της θάνατος ἦτο προσεχής.

Ἡ ἀξιολάτρευτος ἠθοποιὸς ἀπρηθμει κατόπιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της τὰ δέκα τρία ἀποθανόντα πρόσωπα. Ἀλλ' ἐξελεγχθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, εὐρέθησαν δέκα πέντε.

Κατάδηλον εἶναι πόσῃν τρομερὰν ἐπιρροὴν ἄσκει ὁ ἀριθμὸς 13, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα τριῶν προσώπων ἀπέθανον δέκα πέντε, ἀναμένεται δὲ ὁ θάνατος καὶ ἐνὸς δεκάτου ἔκτου!

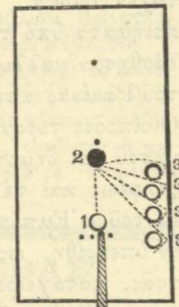
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ
ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Η'

Γυμνασθῆτε τὸ Κλαυστὸν μὲ φάλτσο δεξιὰ.

Τὸ φάλτσο μεγαλύνει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 3 σφαῖραν καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς πλευρᾶς (σπόντας) διάστημα.

Ἔρα σχῆμα 8ον.

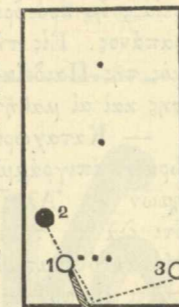
Σχῆμα 8ον

Μάθημα Θ'

Ὅταν θέλετε νὰ διευθύνῃτε τὴν σφαῖραν σας δεξιὰ, ἀλλ' ἀπὸ σπόνταν, κειμένην κατωτέρω τῆς σφαίρας, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ εὐρῆτε (ἀρ. 3), πρέπει νὰ κτυπάτε τὴν σφαῖράν σας (ἀρ. 1) ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου πρὸς τὸ ὅποιον θέλετε νὰ τὴν διευθύνῃτε.

Αὐτὸ εἶναι τὸ λεγόμενον «ἀνάποδο φάλτσο».

Ἔρα σχῆμα 9ον.

Σχῆμα 9ον.

ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ

Σάν ἀστραπή, ποῦ τ' οὐρανοῦ τὰ βᾶθη βλέπεις καὶ θαμπώνεις καὶ νὰ τὴν ἴδῃς ἐνῶ δὲν σώνεις, τὴν ἔχεις πάντοτε ἔς τὸ νοῦ...

Σάν ἀστραπή, ἔτσι ἀπὸ μπρὸς μου ἐν ἀγγελουδί, μιὰ βραδεῖά, διάβηκε, θάμπωσε τὸ φῶς μου καὶ μοῦχει μείνει ἔς τὴν καρδιά.

ΘΑΝΟΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΜΠΡΩΝ ΕΠΑΥΣΕ ΤΑ ΠΟΤΑ

Τὰ «Ἱατρικὰ Χρονικά» δημοσιεύουσι χαρακτηρισμὸν ὀλίγον γνωστὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Καμπρῶν, ὅστις εἶναι γνωστὸς ἐκ τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Οὐγκῶ, διὰ τινὰ δυσώδη λέξιν, ἣν ἐν στιγμῇ πατριωτικῆς παραφορᾶς ἐπρόφερον εἰς ἀπάντησιν προτάσεως τοῦ Ἀγγλοῦ συναδέλφου του ὅπως παραδοθῇ.

Ὁ κ. Ἰδλενζὲ γράφει τὰ ἐξῆς : Τῷ 1793 ἤμην ἀξιωματικὸς εἰς ἐν σύνταγμα τῆς φρουρᾶς Νάντης, καὶ ὁ Καμπρῶν ὑπηρετεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου. Ἠγάπα πολὺ νὰ μεθύσκειται καὶ ἐπὶ πλέον ἦτο βιαίος χαρακτήρως. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν εἶχε μείνει πάρα πολὺ εἰς τὴν τράπεζαν, εἶχε κτυπήσει ἓνα τῶν ἀνωτέρων του πολὺ δυνατά, ἀγγέλλων αὐτῷ, ὅτι θὰ ἐπανήρχιζεν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Παρεπέμψθη αὐθωρεὶ ἐνώπιον πολεμικοῦ συμβουλίου, καὶ κατὰ τοὺς ρητοὺς στρατιωτικοὺς νόμους, κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐλυπούμην πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ γενναίου ἐκείνου ἀνδρός· διότι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχον μαντεύσει, ὅτι ὑπὸ τὸ ἀπότομον ἐξωτερικόν του ἐκρυπτε πολυτίμους ἀρετάς.

Ὅταν ἀπηγγέλη ἡ ἀπόφασις εὗρον μέσον ν' ἀναβάλω τὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ ἐπωφελήθην αὐτοῦ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος διὰ νὰ ὁμιλήσω ὑπὲρ τοῦ Καμπρῶν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ. Αἱ συστάσεις μου δὲν ἀπέβησαν εἰς μᾶτην. Τὸ μέλος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἐφ' ὅσον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε πολιτικὸν ἔγκλημα, ὁ καταδικασθεὶς ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ χάριν, ἂν ὑπέσχετο νὰ γείνη νηφαλιώτερος.

Ἐκάλεσα τότε τὸν Καμπρῶν καὶ τῷ εἶπον, ὅτι ἂν ἤθελε νὰ διορθωθῇ, ἠδυνάμην νὰ κατορθώσω τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς του.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος αὐτῆς, συνταγματάρχα μου, μοὶ λέγει δι' ἐπισημοτάτου τρόπου· ὅ,τι ἔκαμα εἶναι ποταπὸν· μὲ κατεδίκασαν εἰς θάνατον· οὐδὲν τούτου δικαιοτέρον καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃς, καὶ ὅτι θὰ σοὶ ἀπονεμηθῇ χάρις, ἐὰν μοὶ ὀρκισθῆς ὅτι δὲν θὰ μεθύσῃς πλέον.

— Πῶς μοῦ ζητεῖτε νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι δὲν θὰ πῶ πλέον οἶνον; Τὸ ὀρκίζομαι.

— Αἰσθάνεσαι σεαυτὸν ἰκανὸν διὰ τόσον μεγάλῃ ἀπόφασιν;

— Ναι, ἀφοῦ ὑμεῖς εἴσθε ἰκανὸς διὰ τὴν ὥραιαν πρᾶξιν!

Ἡ συμφωνία οὕτω ἐκλείσθη καὶ ὁ Καμπρῶν ἔλαβε χάριν πλήρη καὶ ὀλόκληρον.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐλησμόνησα τὸν Καμπρῶν καὶ τὸν ὄρκον του.

Μετὰ εἴκοσι δύο ἔτη, ἦτοί τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1815, ἀναγνώσας εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ ἀτρόμητος ἐκεῖνος στρατηγὸς συνώδευσε τὸν Ναπο-

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

“ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ,”

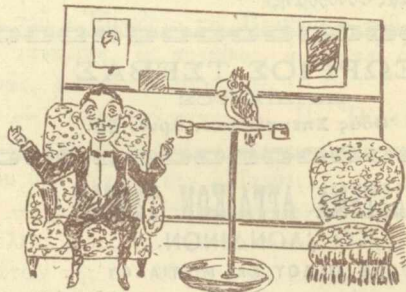
Ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς προσεχοῦς Πέμπτης, 3 Μαΐου, ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἑνὸς τῶν καλλιτέρων διηγημάτων τοῦ ῥώσου κόμητος Λ. Ν. Τολστόη, τοῦ φιλοσόφου συγγραφέως, περὶ οὗ τόσος γίνεται πάταγος κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν

Ῥωσσία, ἕνεκα τοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀφορισμοῦ του. Τὸ διήγημα τοῦτο φέρει τίτλον «**Κύριος καὶ Δούλος**», μετεφράσθη δὲ λίαν ἐπιτυχῶς, χάριν τοῦ «Μουσείου» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ῥωσσομαθοῦς λογογράφου κ. Παναγ. Ἀξιώτου.

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.

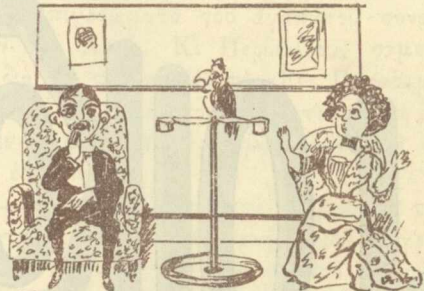
1 ΠΑΥΛΑΚΗΣ (ὄδελφός).— Πῶς διάβολο θὰ τὰ καταφέρω νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας!

2) Α! Μία ἰδέα!..., ὅσο νὰ ἔλθῃ ἡ Μαργαρίτα, θὰ μάθω τὸν παπαγάλλο νὰ λέγῃ: «Παυλαίη μου, σ' ἀγαπῶ»!

3). Ἄ! μά πάει πολὺ καλὰ ὁ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ... Παυλαίη μου, σ' ἀγαπῶ.....

4) Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ... Παυλαίη μου, σ' ἀγαπῶ!.....

5) ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.— Ἀχ! ἀδιάρριτε, ποὺ ἐπαναλαμβάνεις, ὅτι μὲ ἡμῶν-σεσ χθὲς νὰ λέγω εἰς τὸν Παυλαίην Ἐδφορφόπουλον!

5) Ἀφοῦ λοιπὸν, κύριε Παυλαίη, ἕνεκα τῆς ἀδιαρρισίας τοῦ παπαγάλου μου, γνωρίζετε τὰ συμβαινόντα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν προσεχῆ γάμον μου μετὰ τοῦ συνωνύμου σας.